

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

22.11.2010

B7-0626/2010

PROJEKT REZOLUCJI

zamykającej debatę nad oświadczeniami Rady i Komisji

zgodnie z art. 110 ust. 2 Regulaminu

w sprawie dziesiątej rocznicy przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ
nr 1325 z 2000 r. na temat kobiet, pokoju i bezpieczeństwa

Norica Nicolai, Marielle De Sarnez
w imieniu grupy politycznej ALDE

RE\840490PL.doc

PE450.462v01-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie dziesiątej rocznicy przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 na temat kobiet, pokoju i bezpieczeństwa

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z 2000 r. i rezolucję nr 1820 z 2008 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, a także rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1888 z 2009 r. w sprawie przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci w konfliktach zbrojnych, która podkreśla odpowiedzialność wszystkich państw za położenie kresu bezkarności i pociągnięcie do odpowiedzialności winnych zbrodni przeciw ludzkości i zbrodni wojennych, łącznie z przestępstwami związanymi z przemocą seksualną i innymi rodzajami przemocy wobec kobiet i dziewcząt,
- uwzględniając plan działań Rady UE na rzecz równouprawnienia płci we współpracy na rzecz rozwoju, który powinien zapewniać uwzględnianie równouprawnienia płci we wszelkiej współpracy UE z krajami partnerskimi na wszystkich szczeblach,
- uwzględniając mianowanie w marcu 2010 r. specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ ds. przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych,
- uwzględniając dokument Rady dotyczący kompleksowego podejścia do realizacji przez UE postanowień rezolucji nr 1325 i 1820 Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz dokument operacyjny w sprawie wprowadzenia w życie postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 potwierdzonych w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 w kontekście EPBiO, które to dokumenty zostały przyjęte w grudniu 2008 r., a także uwzględniając dokument Rady z września 2006 r. w sprawie uwzględniania problematyki praw człowieka w głównym nurcie EPBiO,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz ich dyskryminacji, jak również wytyczne UE w sprawie dzieci i konfliktów zbrojnych,
- uwzględniając rezolucję z 2009 r. w sprawie uwzględniania tematyki płci w stosunkach zewnętrznych UE oraz w procesie budowania pokoju i ugruntowywania tożsamości narodowej,
- uwzględniając rezolucję z 2006 r. w sprawie sytuacji kobiet w konfliktach zbrojnych i ich roli w odbudowie i procesie demokratycznym w krajach po zakończeniu konfliktu,
- uwzględniając rezolucję z 2006 r. w sprawie kobiet w polityce międzynarodowej,
- uwzględniając plan działań parlamentarnej podkomisji SEDE z 2007 r. w sprawie włączania problematyki płci do głównego nurtu polityki,
- uwzględniając rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie braku ochrony praw człowieka i sprawiedliwości w Demokratycznej Republice Konga,

- uwzględniając nowo utworzony zespół ONZ ds. płci (UN Women),
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w roku 2010 przypada dziesiąta rocznica przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325, w której po raz pierwszy zwrócono uwagę na nieproporcjonalny i bezprecedensowy wpływ konfliktów zbrojnych na kobiety oraz dostrzeżono związek między wyniesionymi z konfliktów doświadczeniami kobiet a utrzymaniem międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, co obejmuje powiązane ze sobą obszary tematyczne, takie jak uczestnictwo, ochrona, zapobieganie, pomoc i odbudowa,
- B. mając na uwadze, że 25 listopada obchodzony jest Międzynarodowy Dzień przeciwko Przemocy wobec Kobiet,
- C. mając na uwadze, że rezolucje Rady Bezpieczeństwa nr 1820, 1888 i 1889 potwierdzają i uzupełniają rezolucję nr 1325, oraz że wszystkie te cztery rezolucje należy traktować jak katalog zobowiązań na rzecz pokoju i bezpieczeństwa wśród kobiet,
- D. mając na uwadze, że wypełnienie tych zobowiązań stanowi przedmiot wspólnego zainteresowania i wspólnej odpowiedzialności wszystkich państw członkowskich ONZ; podkreślając w związku z tym, że przyjęcie w grudniu 2008 r. wytycznych UE w sprawie przemocy wobec kobiet i dziewcząt, a także wytycznych UE w sprawie dzieci i konfliktów zbrojnych oraz zwalczania wszelkich form dyskryminacji tych grup stanowi wyraźny sygnał polityczny, że kwestie te mają dla Unii pierwszorzędne znaczenie,
- E. mając na uwadze, że wdrożenie postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 i 1325 powinno mieć priorytetowe znaczenie w kontekście wykorzystania zewnętrznych instrumentów finansowania UE, tak by odpowiednio wesprzeć organizacje społeczeństwa obywatelskiego działające w dziedzinie konfliktów zbrojnych oraz w dotkniętych konfliktami krajach i regionach,
- F. mając na uwadze, że Parlament Europejski powinien obserwować wdrażanie planu działania na rzecz równouprawnienia oraz wzmocnienia pozycji kobiet w ramach działań zewnętrznych UE, a także realizację wytycznych w sprawie przemocy wobec kobiet i dzieci,
- G. mając na uwadze, że uwzględnianie aspektu równości płci w misjach cywilnych lub wojskowych znacznie zwiększa ich skuteczność operacyjną, przy czym UE może tu wnieść istotną wartość dodaną, jako strona aktywnie zajmująca się kwestią kobiet w konfliktach zbrojnych,
- H. mając na uwadze, że UE powinna umożliwiać udział kobiet w zapobieganiu konfliktom, zarządzaniu kryzysowym, rozmowach pokojowych i w działaniach prowadzonych po zakończeniu konfliktu, takich jak planowanie odbudowy powojennej,
- I. mając na uwadze, że zgodnie z konwencją genewską gwałty i niewolnictwo seksualne – jeżeli są częścią powszechną i systematyczną praktyki – uznaje się za zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne; mając na uwadze, że gwałt – jeżeli dokonuje się

go z zamiarem wyniszczenia całości lub części konkretnej grupy ludności, jest obecnie także uznawany za ludobójstwo; mając na uwadze, że UE powinna wspierać wysiłki zmierzające do położenia kresu bezkarności sprawców aktów przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci,

- J. mając na uwadze, że utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) powinno w znacznym stopniu przyczyniać się do dalszej realizacji postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820, zarówno jeżeli chodzi o jej wewnętrzną strukturę, jak i zewnętrzne działania i strategie polityczne,
 - K. mając na uwadze, że UE przyjęła szereg istotnych dokumentów dotyczących sposobu wdrażania rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 i 1325, wykazała jednak niewielkie zainteresowanie stosowaniem tych wytycznych w praktyce w systematyczny i spójny sposób,
 - L. mając na uwadze, że jedynie kilka państw członkowskich UE opracowało krajowy plan działania na rzecz wprowadzenia w życie postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325; mając na uwadze, że Austria, Belgia, Dania, Finlandia, Francja, Hiszpania, Holandia, Portugalia, Szwecja i Wielka Brytania przyjęły krajowe plany działania,
1. podkreśla, że dziesiąta rocznica przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 powinna oznaczać rozpoczęcie wzmocnionego programu działań na rzecz wprowadzenia w życie postanowień tej rezolucji, które nie będzie możliwe bez politycznego przywództwa na najwyższym szczeblu i bez zwiększonych zasobów; stanowczo zaleca, by kwestia ta została należycie uwzględniona w ramach trwającego przeglądu unijnej polityki w zakresie praw człowieka podczas opracowywania kompleksowej strategii krajowej dotyczącej praw człowieka oraz oceny wytycznych UE w sprawie przemocy wobec kobiet i dziewcząt, a także wytycznych UE w sprawie dzieci i konfliktów zbrojnych oraz zwalczania wszelkich form dyskryminacji wobec nich;
 2. wzywa do przeznaczenia wymiernych i znacznych zasobów finansowych, kadrowych i organizacyjnych na zapewnienie udziału kobiet i włączenia problematyki płci do wszystkich działań prowadzonych w ramach polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; wzywa do osiągnięcia celów polegających na pełnym równouprawnieniu w policji, wojsku i wymiarze sprawiedliwości, a także w misjach na rzecz praworządności i operacjach utrzymania pokoju; wzywa państwa członkowskie UE do aktywnego promowania uczestnictwa kobiet w ich dwu- i wielostronnych stosunkach z państwami i organizacjami spoza UE;
 3. stanowczo zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do wzmocnienia grupy zadaniowej UE ds. kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, która powinna oceniać przyjęcie i wdrożenie krajowych planów działania dotyczących rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820, a także systematycznie analizować pod kątem płci misje w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) oraz monitorować delegacje UE oraz doradzać im w krajach i regionach dotkniętych konfliktem;
 4. uważa, że utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) stanowi niepowtarzalną okazję do wzmocnienia roli UE, jeżeli chodzi o wprowadzenie w życie postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 i 1325;

5. w związku z tym wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do szerszego zastosowania i utrwalenia praktyki polegającej na włączaniu problematyki płci do głównego nurtu polityki oraz do podejmowania znaczących i wymiernych zobowiązań, jeżeli chodzi o poziom zatrudnienia, zasoby finansowe i strukturę organizacyjną;
6. z zadowoleniem przyjmuje szereg wydarzeń upamiętniających dziesiątą rocznicę przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325, takich jak dni otwarte, obchody i inne wydarzenia publiczne, których organizatorami były co najmniej trzy misje: EUPM, EULEX i EUMM; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje twórczy wkład Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych; przypomina, że misje WPBiO są jednym z najważniejszych instrumentów, jakimi dysponuje UE, ukazujących jej zaangażowanie w realizację celów rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 i 1325 w krajach i regionach dotkniętych kryzysem;
7. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz państwa członkowskie UE do zamieszczania odniesień do rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w decyzjach Rady związanych z WPBiO oraz w mandatach misji, a także do zagwarantowania, by wszystkie misje WPBiO posiadały przynajmniej jednego doradcę ds. problematyki płci i plan działania dotyczący sposobu realizacji celów rezolucji nr 1325 i 1820; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji, państwa członkowskie UE i szefów misji, aby współpraca i konsultacje z lokalnymi organizacjami zrzeszającymi kobiety stały się standardowym elementem każdej misji;
8. wzywa do ustanowienia odpowiednich procedur składania skarg publicznych, które ułatwiłyby w szczególności zgłaszanie aktów przemocy seksualnej i przemocy na tle płciowym; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do zamieszczenia w półrocznej ocenie misji WPBiO szczegółowego sprawozdania w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa;
9. przypomina, że w dniach od 30 lipca do 4 sierpnia w zagłębiu górniczym we wschodniej części Konga doszło do masowych gwałtów zbiorowych, w ubiegłym roku we wschodnim Kongu odnotowano co najmniej 8300 gwałtów, natomiast w pierwszym kwartale 2010 r. odnotowano co najmniej 1244 gwałty na kobietach, co średnio daje 14 gwałtów dziennie; wzywa misje UE w Kongu – EUPOL RD Kongo i EUSEC RD Kongo – aby potraktowały priorytetowo kwestie zwalczania przemocy seksualnej oraz uczestnictwa kobiet w związku z wysiłkami zmierzającymi do zreformowania kongijskiego sektora bezpieczeństwa;
10. podkreśla, jak ważne jest, by UE powoływała większą liczbę kobiet do sił policyjnych i zbrojnych w ramach misji WPBiO, przy czym wzorem może tu być kontyngent złożony z policjantek w ramach sił pokojowych ONZ w Liberii;
11. zwraca uwagę na potrzebę ustanowienia kodeksu postępowania dla personelu UE służącego w misjach wojskowych i cywilnych, który potępiałby wykorzystywanie seksualne jako postępowanie o charakterze kryminalnym;
12. wzywa do uwzględnienia postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w krajowych dokumentach strategicznych UE oraz do przeznaczania większych środków finansowych na uczestnictwo kobiet pochodzących z krajów dotkniętych

konfliktami w procesach europejskich; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz komisarzy ds. rozwoju, rozszerzenia i pomocy humanitarnej do włączenia aspektów dotyczących kobiet, pokoju i bezpieczeństwa do planowania i programowania zewnętrznych instrumentów finansowych, takich jak europejski instrument na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR), instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie (ICI), instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA), a w szczególności instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI) i instrument na rzecz stabilności (IfS);

13. podkreśla, że Komisja Europejska powinna ułatwić niewielkim organizacjom pozarządowym dostęp do środków z EIDHR; przypomina, że obecnie wiele małych organizacji zrzeszających kobiety nie jest w stanie pokonać biurokratycznych przeszkód związanych ze złożeniem wniosku;
14. wzywa komisarza odpowiedzialnego za rozwój do priorytetowego traktowania wspierania prac organizacji zrzeszających kobiety na obszarach dotkniętych konfliktem; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do wykorzystania długofalowego elementu instrumentu na rzecz stabilności (IfS) do przyznawania środków na wsparcie uczestnictwa kobiet w procesach związanych z zapewnieniem pokoju i bezpieczeństwa oraz pojednaniem, a także do systematycznego przeznaczania środków na wszystkie krótkoterminowe działania związane z kwestią kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, finansowane w ramach art. 3 instrumentu na rzecz stabilności;
15. jest zdania, że delegacje UE powinny informować organizacje społeczeństwa obywatelskiego – takie jak lokalne organizacje zrzeszające kobiety – o ich zaangażowaniu w rejonach konfliktów, a także zasięgać opinii takich organizacji w procesie kształtowania polityki;
16. wzywa do zwiększenia udziału kobiet we wszystkich inicjatywach zmierzających do znalezienia rozwiązania konfliktów, także w roli mediatorów i negocjatorów oraz przy wdrażaniu środków rozwiązywania konfliktów;
17. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do zorganizowania raz do roku konsultacji z kobietami sprawującymi wysokie funkcje, które mogłyby stanowić uzupełnienie Światowego Dnia Otwartego ONZ na rzecz Kobiet i Pokoju, a następnie prowadzić do składania przez delegacje UE sprawozdań i podejmowania odpowiednich działań;
18. podkreśla konieczność opracowania krajowych planów działania, które powinny dostarczać informacji na temat harmonogramu krajowej strategii, wyznaczać realistyczne cele, określać mechanizmy kontroli i zachęcać do większego udziału kobiet w mechanizmach monitorowania, oceny i nadzoru;
19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, specjalnemu przedstawicielowi ONZ ds. przemocy seksualnej podczas konfliktów zbrojnych, a także niedawno mianowanemu szefowi zespołu ONZ ds. płci (UN Women).